

MİYASE SERTBARUT

BUZ BEBEKLER

 tudem

MİYASE SERTBARUT

BUZ BEBEKLER

BUZ BEBEKLER

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
KAPAK RESMİ: Çınar Dize Sertbarut
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

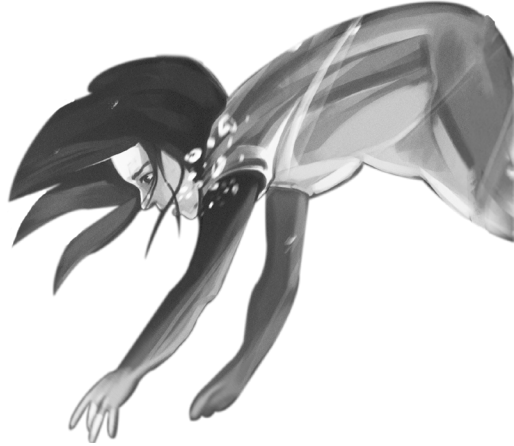
Birinci Baskı: Eylül 2014
Altıncı Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)
(İlk beş baskı toplam 12.000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 931 - 0
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT

BUZ BEBEKLER

 tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Smavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtubernin Günlüğü*, *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Yuan Huan'ın Kulübesi (roman), **Sarı Maymun** (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman), **Yalancı Portakal** (roman)

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar (roman), **Sisin Sakladıkları** (roman)

Ortak Ruh (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Kapiland'ın Kıyameti (roman), **Yılkale** (roman), **Kimsin Sen?** (roman)

Çöp Plaza (roman), **Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı,**

2 – Yasak Oyun, 3 - Yeniden Doğuş (roman)

Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

LÜLÜFER HAVUZU

Sana bir ad vererek başlamak istiyorum yazmaya. Adın Lülüfer olsun. Küçükken dilimin dönmediği, adını söyleyemediğim çiçek, nilüfer. Şimdi diyemediklerimi de, gizlemek istediklerimi de sen sakla Lülüfer.

Bir şeylere ad vermek hoşuma gidiyor, annem bana ad vermemiş, belki ondandır. Pencere Kapıro, yastığım Yumoş, dolabım Karman. Sanırım böyle olan yalnızca ben değilim. Geçen gün bahçede solucanla oynayan bir çocuk gördüm, bizim gruptan değil, yuvadaki ufaklıklardan. Solucanı bir çubuğa sarmıştı.

“Alejandro! Neden üzerini kirlettin Alejandro!” diye çamurlu solucanı azarladı.

Bu adı televizyon dizilerinden duymuştur. Yurttaki annelerin çoğu böyle isimlerin olduğu filmler izliyor. Değerini bil Lülüfer, sana o dizilerden ad seçmedim ben.

Küçükken nilüfer diyemediğimi Sema Anne de sık sık anımsayıp o yanlışlığa gülüyor. Yurdun arka bahçesindeki nilüfer havuzu benim için hep lülüfer havuzu oldu.

Doğrusunu söyleyecek yaşa geldiğim zaman ise bilerek sürdürdüm bu yanlışı, büyümek istemiyordum sanırım. Büyüdükçe çevremdeki sevgi kırıntılarını tamamen kaybedeceğimden korkuyordum.

Beni bir o havuz anlıyor. Belki ilerde sen de anlayacaksın; yazdıkça yani. Arka bahçeye gidip havuzun başında durduğumda, suyun yüzeyindeki o çiçekler, bilinmeyen, tanınmayan, hem özlenen hem nefret edilen annelerimdi. Ne çok annem vardı, ne çok çiçek...

Ben sayıları ne fasulyelerle ne renkli sayı boncuklarıyla öğrendim; havuzdaki nilüferleri sayardım. Yurdun bahçesine giren her kadının annem olabileceğini düşündüğüm gibi o çiçekler de annemin başka başka resimleriydi. Çamurun çiçekleri... Annem de beni kaybetmek istediğine göre onda da çamurla ilgili bir şey olmalıydı. Çamurda büyümelerine karşın üzerlerine tek bir leke kondurmamaya çalışan bu çiçekler içimdeki annenin simgeleri idi. Çünkü hayalimdeki kadın gibi onlar da hem kirli hem tertemizdi.

Önceki müdür yaptırmış bu havuzu. Bizim yurda sık sık bağış yapan bir kadın varmış eskiden, adı Nilüfer. Müdür de ona jest olsun diye bahçeye bu özel çiçek havuzunu yaptırmış. Öyle anlatıyor eskiler.

Aslında eskiler çok yok burada. Büyüdükçe kaçmanın kurtulmanın bir yolunu buluyorlar. Kimi evleniyor, kimi iş bulup arkadaşlarıyla eve çıkıyor. Biz de sabırla bekliyoruz kendimize ait o hayatı, o güzel hayatı bulmak için. Kendi evlerimizde, kendi battaniyelerimiz altında

uyumak için, yemekhane gürültüsü olmayan bir mutfakta yemeğimizi yemek için bekliyoruz.

Bu defter Sema Anne'nin hediyesi. Yazmaya başladım ama devam eder miyim bilmiyorum. Yazmak sıkıcı ve yorucu, havuzdaki nilüferlere bakıp hayal kurmak daha güzel. Sema Annem doğum günümde kurdeleli paketi uzatınca içinde tablet bilgisayar olduğunu hayal etmiştim, boyutları yüzünden. Pahalı bir hediye alamayacağı o anda aklıma gelmemiştir. Paketi açıp defteri görünce canım sıkıldı. Yine de gülümsedim, teşekkür ettim. Ama o yüzümdeki gülümsemenin zorlama olduğunu anladı. Eğilip öptü.

“Yazarsın sen buna Ece, daha mutlu olursun yazdıkça.”

O hepimizin annesi. Başka anneler de var burada, ben en çok onu seviyorum. İş için değil, para karşılığında değil, sevdiği için yanımızda gibi hissediyorum.

Doğum günüm... Ne sahte bir gün. Tepeden turnağa sahte, kimse bilmiyor ki ne zaman doğduğumu. Buluntu bebeklerdenim ben. Kimliğimdeki tarihte yapılıyor kutlama. Evde mi doğmuşum, hastanede mi bilmiyorum. Bilen birileri varsa da ölünceye kadar susma yemini etmiş olmalılar. Yoksa ziyaretime gelen olurdu. Uzaktan bakan biri olurdu, parmaklıkların dışından bile olsa...

Yaz mevsiminde doğduğumu biliyorum yalnızca. Beni bu yurda getirdiklerinde ağustosmuş, haziranda ya da temmuzda doğmuş olmalıyım. Nüfus cüzdanımı çıkartan görevli 1 Temmuz olarak yazmış kayıtlara. Bu iyi aslında,

hem okul tatil hem de nilüferler açmaya başlıyor temmuzda. Söz yine lülüfere geldi. Bilerek mi getiriyorum, kendiliğinden mi geliyor bu sözcük; anlamıyorum. Ama seviyorum o çiçekleri ve bu kelimeyi. Tabak gibi açıyorlar suda. Çamurun içinde mucize gibi, rüya gibi, mutlu sonla biten korkunç bir hikâye gibi.

Yedi yaşlarımdayken Meral çok korkutmuştu beni. İkimiz de havuzun başındaydık.

“Bu çiçekler neyle besleniyor biliyor musun?”

“Suyla,” demiştim.

Pis pis gülmüş, sonra gözlerini kocaman açıp yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı.

“Suyla olur mu, bak içinde kara kara çamurlar var, onun da altında çocuklar...”

“Hangi çocuklar?”

“Yuvada yaramazlık yapanları öldürüp havuzun içine atıyorlar.”

O gece ve sonraki on gün boyunca rüyamda o çocukları gördüm. Yaramazlık yapmış ölü çocukları. Uzun zamandır yatağımı ıslatmıyordum, bu can sıkıcı durum yeniden başladı. O zaman Sema Annem beni yurdun psikologuna götürdü. Yeliz abla önce resim çizdirdi, sonra resimdeki çiçekler hakkında konuştuk. Çizdiğim tabii ki yurdun arka bahçesindeki nilüfer havuzuydu. Elimden tuttu, bahçeye çıktık. Havuzun başında durup suya baktık. Su karanlık. Nedenini biliyorum tabanında çamur var, çamurun altında da ölü çocuklar...

Yeliz abla beni Meral'in yalan söylediğine inandırmaya çalıştı. Ona inanmak istedim, çünkü çiçekleri seyretmeyi çok özlemiştim. Önce o soktu parmaklarımı havuzun suyuna.

“Bak, su tertemiz.”

Yüzeyin öyle olduğunu ama havuzun dibinde neler neler olduğunu ona söylemedim. Belki o da korkuyordur havuz diplerinden. Sonra hem onun hem kendimin korkusunu yenmek için elimi onun gibi suya uzattım. Derinlerden bir çocuğun elime yapışıp beni de çamurun içine çekeceği korkusuyla suya dokundum. Diğer elimle Yeliz ablanın bacağına yapıştım. Böyle böyle havuzun içinde ölü çocuklar olmadığına inandım.

Kimliğimden söz ediyordum değil mi? 1 Temmuz yalanından... Anne baba adımı da uydurmuşlar. Annemin adı Ayşe, babamın adı Hakan olarak yazılmış. İyi ki Yıldız ve Kaya dememişler. Erkek yurdunda kalan Yener abi söylemişti; çok eskiden buluntu bebeklerin anne-baba adı hep aynı geçermiş kayıtlara: Yıldız ve Kaya... Herkes bilirmiş o zaman soyunun belli olmadığını. Ne korkunç! Adem ve Havva'dan geliyoruz derler ya, biz de Yıldız ve Kaya'dan geliyormuşuz gibi. İnsan değil de başka bir türmüşüz gibi!

Televizyonda bazı programlar var, anne babasını arayan insanlar çıkıyor bazen. Kimisi buluyor da, ama onların elinde hep bir ipucu oluyor. Benim ipucum yok. Uydurma bir Ayşe, uydurma bir Hakan adıyla kimi arayabilirim ki? Benim adım da uydurma. Adımı Ece koymuşlar yurttta.

Annem bana bu adı verir miydi? Bana bir ad düşünmüş müydü? Belki de ilk kez kucağına alıp ilk sütünü verirken fısıldamıştır kulağıma. İnsan keşke dünyaya geldiği ilk günden başlayarak her şeyi hatırlayabilse, ilk fısıltıları duyabilse. Ama adım Ece. Niçin Ece? Kısa olduğu için mi? Sevilen bir ad olduğu için mi? Belki annem bana kendi annesinin, belki de sevdiği bir dizideki oyuncunun adını koymuştu. Sonra ne olmuşsa bir apartmana girip posta kutularının altına bırakmış ve çekip gitmişti. Birine mektup bırakır gibi...

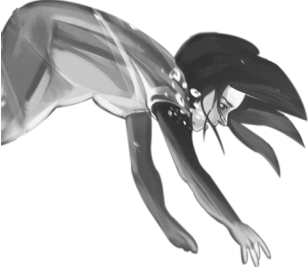
İnsan ilk fısıltılar gibi ilk görüntüleri de hatırlayabilse... Battaniye ile sarıp sarmaladığında adımları da bir kâğıda yazıp koyamaz mıydı örtülerin içine? Belki de bırakan o değildi apartmanın girişine. Babamdı ya da annemin annesi... Ne gülünç değil mi? Annemin annesi ne demek? Ama ben bu iki sözcüğü bitişik yazamam. Diğerleri gibi “anneannem” diyemem ben. Çünkü tanımıyorum, çünkü kucaklanmadım, çünkü ellerimden tutmadılar. Nasıl bitişik yazabilirim? Bu da onların cezası olsun. Çok hafif bir ceza, çok çocukça ama ben zaten çocuğum daha. Asıp kesemem, çukura itemem, demir parmaklıklar arkasına iteleyemem onları; gücüm yok. Zaten bütün bunları yapabilmem için önce onları bulmam gerekir.

Öyle işte Lülüfer, annem bir kâğıda adımları yazıp battaniyenin arasına koymadıysa ya bir ad verecek kadar sevmiyordu beni ya da el yazısını bırakmaya korkmuş olmalı. Ama şimdi ne önemi var ki bunun, insan çocuğunu terk ediyorsa onunla ilgili neyi önemser ki adımı önemsesin.

Üff sıkıldım, bugünlük bu kadar olsun. Her gün bu kadar yazsam iki haftaya kalmaz dolarsın sen zaten.

Seni kimsenin bulamayacağı bir yere saklamalı. Burcu pek meraklı değil gerçi. Burcu kim mi? Oda arkadaşım, çoğu zaman hafta sonu evci çıkar teyzesine. Yatağın altına mı saklasam acaba? Olmaz, çok kolay bulurlar orada. İdare sık sık arama yapıyor, birinin eline geçmemelisin. Nerde saklamalı bilmiyorum. Keşke görünmez bir kalekim olsaydı, bir de yazdıklarımı gösterecek bir gözlük. Yazsaydım ve gözlüğü takınca yalnızca ben okusaydım. Şu test kitaplarından en kalınının içini oymalı, seni onun içinde saklamalı.

Evet, öyle yapacağım.

O AYAKLAR, O DIŞARIDAN GELEN ÖZGÜR AYAKLAR

Salam Lülüfer, yine ben, yine Ece, sahte Ece, çözülmeyecek bilmece... Bak kafiyeli de yazıyorum. Türkçeci boşuna günlük tutun demiyormuş!

Sana burayı anlatayım mı? Ayakların olsa bahçeye çıkıp kendin görebilirdin, ama yok. Ben senin hem ayakların hem gözün olacağım artık. Sen de benim arkadaşım, sırdaşım olacaksın, anlaştık mı? Burada bloklar var Lülüfer. Blok... lok lok... Sen bir sıcaklık alabiliyor musun bu sesi duyunca? Ben alamıyorum. *Ev* demek gibi değil, *eve gidiyorum* gibi söylenemez *bloğa gidiyorum*. İşte burada üç blok var. A Blok idare binası, B Blok bizimki, C Blok 0-7 yaş için... Komşu bir bina daha var, orada erkekler kalıyor, müdürleri başka. Aramızda bir tel örgü var, ama bahçeler arası geçiş yapılan bir kapısı da var.

Bugün öğlen yemekhanede Seyhan ablayla karşılaştık. Yurtta çoğu kişinin bir ablası var. Ablalar kardeşlere diğer çocuklardan daha fazla yakınlık gösterir. Seyhan

abla üç yıl önce beni kardeş seçti. Bazen birlikte dışarı çıkarız, dondurma yeriz. Bazen konuşur dertleşiriz. Ama daha çok o konuşuyor. Benim şimdilik bir kardeşim yok. Belki solucana Alehandro diyen bahçedeki küçük kızı seçerim. Neyse Seyhan abla bir ay sonra on sekizine girecekmiş. Üniversiteyi kazanamadı, ama iş bulmuş. Yurttan çıkmak istiyor, burada kalma hakkı var, ama o çıkmak istiyor. Dört kız bir ev tutacaklarmış. Dört kişi olunca masraflı olmuyormuş dışarıda yaşamak.

Bize misafirlige gelirsın, dedi. Giderim tabii. Gerçek annesi var, ama onun yanına gitmek istemiyor. Babası ölmüş küçükken, annesi evlenince o yeni adam istememiş Seyhan ablayı. Şanslı o, sevmese de gerçek annesini biliyor. Benim *sevmeyeceğim* bir annem bile yok. Ama ipucu aramaya karar verdim. Her şey günlüğe yazmaya başlayınca kafamda netleşti. En önemli ipucu beni bıraktıkları apartman. Oraya, neden o apartmana bıraktılar? Apartmanda oturan biriyle ilgisi vardır belki. Ama belki de orası تنها olduğu içindi. Hangi sokak, hangi apartman olduğunu öğreneceğim. Müdür Baba'yla konuşacağım ve benimle ilgili ne varsa soracağım. Büyüdüm artık ben, on üçümdeyim.

Bugün basketbol kursumuz da başladı. Bizim yurttan sık sık açılır böyle kurslar. Çalıştırmak için bir beden eğitimi öğretmeni geldi. Adı Sadun. "A" uzun söyleniyormuş, sabun gibi değil yani, kendini tanıtırken öyle söyledi. Sadun Hoca sahaya gelir gelmez kızlar fısıldaşmaya başladı. Televizyondaki Sonsuz Aşk dizisindeki oyuncuya

benziyor, çok yakışıklı. Kızlar hemen söylediler bunu ona. Gülçin hiç çekinmeden düşüncesini bağıra bağıra ilan etti.

“Hocam siz ondan da yakışıklısınız.”

Güldü Sadun Hoca.

“Tabii ki öyle, hem boyum daha uzun.”

Basket sahasında koşturup durdu bizi, sonra sırayla potaya top atmaya başladık. Ben topu düzgün tutamıyormuşum. Düzgün tutamasam bile kaç kez çemberden geçirebildim, ama o her seferinde bağırdı.

“Ece öyle tutma!”

Bir sefer de yanıma geldi ve kendi turnikeye girip topu attı.

“Böyle, tamam mı? Top önce göğüs hizasında sıkıca kavranacak, dirsekler dışarıya dönük...”

“Tamam hocam,” dedim ve topu potaya fırlattım.

“Daha senin bir fırın ekmek yemen gerek.”

Oysa övgü beklemiştim ben, topu yanlış tutsam da atışım isabetliydi.

Herkes yorulmuş ve terlemişti. Gülçin “Hocam çok yorulduk, mola verelim biraz,” deyince Sadun Hoca kabul etti ve idare binasına doğru yürüyüp gitti. Arkasından baktım, kendinden emin, yere sağlam basan adımları vardı. Başı fazla yukarıda, sanki bulutlarda; bizim göremediğimiz birileriyle de konuşuyor gibi. Bir babam olsaydı onun gibi olmasını, onun gibi durmasını ve benim yanlışlarımla onun gibi ilgilenmesini isterdim. Kızlar Sadun Hoca’ya baktıkları gibi dönüp dönüp benim de babama baksın isterdim. Ama o yalnızca anneme ve bana bakmalıydı.

Sadun Hoca binanın kapısında Feray Hanım'la karşılaştı. Bizim etüt öğretmeni işte. Etütlerde bize kitap okuyun der, kendisi telefon mesajlarından başka bir şey okumaz. Feray Hanım gülümsedi ona kocaman dudaklarıyla. Bütün kızlar onun botoks yaptırdığını düşünürdük. Hatta bunu onun yüzüne söyleyen bile oldu. Ama o hep inkâr ediyor. Doğuştan, diyor. Sadun Hoca'nın bu kocaman gülüşe karşılık verip vermediğini göremedim, arkası dönüktü. Onlar binaya girince biz de sahaya yakın çamların altındaki masaya yöneldik. Gülçin koluma öfkeyle vurdu.

“Hocanın dikkatini çekmek için bile bile hata yapıyorsun değil mi? Hep seninle ilgilensin istiyorsun.”

Esin güldü, beni taklit etti: “Tamam hocam, tamam hocam.”

Kendimi savunmak istedim ama bunu tam olarak nasıl yapacağımı bilmediğimden ben de onları suçladım.

“Asıl siz dikkat çekmek istiyorsunuz. Şuna bak, hepimiz kısacık şortla çıkmışsınız sahaya.”

“Olsa sen de giyerdin,” dedi Gülçin. “Yok ki...”

“Giyemek istesem giyerdim, pantolonumu kestim mi şort olur.”

Esin bu didişmeyi başka bir gözlemini aktararak kapatmaya çalıştı.

“Bırakın yaaa, o zaten Feray Hanım'ı kestirmiş gözüne, bize mi bakacak?”

O dışarıdan biriydi ve biz dışarıda olan her şeyi iyilikle dolu sanıyorduk. Yurdun bahçesinde ve koridorlarında

emeklemekten kurtulup ilk adımlarımızla yürümeye başladığımızda dışarıdan gelen herkesin bacağına sarılıyorduk. O ayaklar, o dışarıdan gelen özgür ayaklar bize hediyeye paketleri, baş okşamalar ve gülümseme ile geliyordu. Dışarı ne güzeldi! Orada hepimize ayrı ayrı fısıldanan bir masal vardı. Kadınlar, erkekler, yaşlılar, gençler hepsi bizi seviyordu da geliyordu sanıyorduk. Kameralarla gelenler oluyordu. Fotoğraf makineleri, cep telefonları resmimizi çekmek için yukarı kalkıyordu. Elimizde paketlerle gülümsüyorduk. Paketler açılıyor, fotoğraflar çekiliyordu. Ayağımıza dar ya da bol gelen ayakkabıları giyip hediye teyzeye, yardımsever amcalarla makinelere bakıp gülümsüyorduk. Sonra onlar makinelerindeki fotoğraflarla gidiyordu, biz kalıyorduk. Kim bilir kimlere gösterecekler, bakın çocukları mutlu ettik diyecekler.

Büyüdüğümüzde gidebileceğimiz çok ayakkabılı, çok montlu, bol pastalı bir yer var sanıyorduk dışarıda ve herkes iyiydi; herkes anne, baba, abla, abiydi... Sadun Hoca da öyleydi; abi, baba ve belki, belki sevgiliydi, çok seven bir sevgili.

Lülüfer, bugünlük bu kadar olsun mu, üşüdüm ben. Ne zaman sevğiden söz etsem üşürüm zaten. Bir şeyin olmadığını fark etmek mi üşütüyor? Keşke bahçedeki kör solucanlar gibi olsam... Ama onların bile ışığa duyarlı hücreleri varmış. Yani Lülüfer, insanlar bazen bir solucandan bile duyarsız olabiliyor.

Sanırım beni de en çok bu üşütüyor.

MİYASE SERTBARUT

BUZ BEBEKLER

Bir gün herkesin adı kısalabilir; bazen aşktan, bazen utançtan.
E. Ç. gibi, C. K. gibi... Harfleri eksilterek bir utancı
azaltabilir miyiz? Belki de çoğalması gerekir; konuşulması,
yazılması gerekir. Başka ne işe yarar ki harfler acıları
ve utancı azaltmıyorsa?

Günlüğüne LÜLÜFER adını veren Ece,
yetiştirme yurdunda büyümüş bir çocuk, on üç yaşında. Kendini
ve diğer tek başına bırakılmış çocukları anlatıyor. Görmezden
gelenleri, yurt duvarının ardında kalanları, suç duvarına
tırmananları anlatıyor.

Yurt odalarında ısınmaya çalışan toz bebeklerin, buz bebeklerin
romanı bu. Sayfaları çevirdikçe zor hayatları anlayacak, uzak
ya da yakın tehlikeleri fark edeceksiniz. İnsan bildiği şeyden
korkmaz; okudukça hayata karşı daha cesur duracaksınız.

ISBN: 978-9944-69-931-0

9 789944 699310

www.tudem.com

tudemyayingrubu